

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **prof. PharmDr. L. N., DrSc.**, zast. advokátem Mgr. et Mgr. Václavem Sládkem, se sídlem AK Sládek & Partners, v. o. s., Janáčkovo nábřeží 39/51, Praha 5, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2004, č. j. 9 Ca 1/2003 – 55,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 11. 2002, č. j. MHMP 133490/2002 bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí odboru matrik Úřadu městské části Praha 1 ze dne 18. 6. 2002, j. 9569/2001, kterým bylo odmítnuto prohlášení stěžovatele o nabytí státního občanství České republiky učiněné podle ust. § 18a odst. 1 a 4 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání státního občanství České republiky pro nezletilého syna R. N., v B. Proti rozhodnutí správního orgánu podal stěžovatel žalobu, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 1. 2004, č. j. 9 Ca 1/2003 - 55 zamítl.

Podanou kasační stížností se nyní stěžovatel domáhá zrušení uvedeného rozsudku soudu a namítá v ní důvody dle § 103 odst. 1 písm.a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). Nezákonnost rozhodnutí spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení právní otázky možnosti nabytí státního občanství ČR prohlášením dle ust. § 18a odst. 4 zákona č.40/1993 Sb. v rozhodném znění a právní otázky vymezení pojmu „dítě“, tak jak učinil soud. Namítá rovněž nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů

napadeného rozhodnutí a existenci vad řízení. Stěžovatel namítá, že Městský soud v Praze ani správní orgány při vydání rozhodnutí nevzaly v potaz zásadní skutečnost, a to postup správních orgánů v rozporu s ústavními principy. Předmětný spor je veden ve věci občanství syna stěžovatele – občana bývalé ČSFR, nar. 19. 5. 1984 na území Slovenské republiky rodičům, z nichž jeden rodič (stěžovatel) byl k datu narození dítěte občanem ČSR a druhý rodič (matka) občankou SSR. Stěžovatel učinil dne 15. 8. 2001 pro svého nezletilého syna prohlášení o nabytí státního občanství České republiky učiněné dle § 18a odst. 1, 4 zákona č. 40/1993 Sb. současně požádal o prominutí lhůty do 15 let věku dítěte, z toho důvodu, že stěžovatel zmeškal zákonem stanovenou lhůtu k takovému prohlášení z důvodu odpírání občanství stěžovateli ze strany úřadů ČR, přičemž tento postup byl shledán nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 14. 11. 2000, I. ÚS 337/99 protiústavním, nezákonným a protiprávním. V případě, že by takovýmto protiústavním postupem nebylo stěžovateli státní občanství ČR po dobu 3 let upíráno, učinil by stěžovatel prohlášení dle § 18 odst.4 cit. zákona ve stanovené lhůtě.

Městský soud v Praze v napadeném rozhodnutí konstatoval, že „za situace, kdy předmětná podmínka věku dítěte byla ze zákona vypuštěna legislativním procesem, tj. vydáním novely č. 357/2003 Sb., již neměl důvod k tomu, aby se ústavností cit. zákonného ustanovení důkladně zabýval a případně řízení přerušil.“ Stěžovatel je přesvědčen, že soud byl povinen jako orgán přezkoumávající rozhodnutí správního orgánu napadeného žalobou zabývat se i tím, zda právě při vydání předchozích rozhodnutí správních orgánů před nabytím účinnosti novely nebyl porušen zákon, neboť nedodržení takového postupu by bylo porušením čl. 36 odst. 1, 2 Listiny, tedy zkrácením práva na spravedlivý proces, k čemuž právě v předmětné věci došlo. Při soudním přezkumu musí soud posuzovat aplikaci právních předpisů ve znění účinném v relevantní době. Napadené rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno před novelou zákona č. 40/1993 Sb., provedenou zákonem č. 357/2003Sb., nikoli až po jejím přijetí. Městský soud by při správném postupu musel zjistit, že správní orgán aplikoval právě protiústavní právní úpravu. Obecně platí zásada, že je posuzována aplikace ve věci aplikovaných a nikoli neaplikovaných právních předpisů. Soud v napadeném rozsudku konstatuje, že ustanovení §18a zákona ve znění účinném k 15. 8. 2001, tj. k datu učinění prohlášení, zakotvuje zákonnou podmínku pro učinění prohlášení rodičů o nabytí státního občanství ČR pro jejich nezletilé dítě, tím vymezuje osobu (dítě), pro které lze rodiči učinit samostatné prohlášení. Osoba dítěte však byla správními orgány v předmětné věci vymezena v rozporu s ústavními právními předpisy. Adresátem prohlášení podle § 18a odst. 4 cit. zákona ve znění účinném do 28. 10. 2003 je dítě, tedy dle ust. čl. 1 Úmluvy o právech dítěte, „každá lidská bytost mladší 18 let, pokud podle právního řádu, jenž se na dítě vztahuje, není zletilosti dosaženo dříve“. Zletilosti nabývá osoba ve smyslu ust. § 8 odst. 2 občanského zákoníku dosažením 18 let věku, pokud nenabyla zletilosti sňatkem uzavřeným v období 16-18 let věku. Syn stěžovatele doposud sňatek neuzavřel, tedy ani v období 16-18 let svého věku.

Ústavní zákony, jiné zákony a další právní předpisy, a jejich výklad a používání musí být v souladu s Listinou základních práv a svobod, která je dle čl. 3 Ústavy její nedílnou součástí. Ústavně konformní výklad právních norem, jak konstatoval Ústavní soud v rozhodnutí II ÚS 371/99 ze dne 30. 3. 2000 (i dříve nález Pl. ÚS 48/95), má prioritu před výkladem ústavně nekonformním.

Aplikace právní úpravy obsažené v § 18a odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb. ze strany správních orgánů způsobem uvedeným výše protiústavně zkrátila syna stěžovatele (osobu zúčastněnou na řízení) na jeho právu získat občanství ČR prohlášením učiněným jeho rodiče;

stejně tak byly zkráceny i ostatní osoby, pro něž učinili prohlášení rodiče v době účinnosti zákona č. 40/1993 Sb. ve znění do 28. 10. 2003, neboť byly omezeny věkem 15 let. Závěr žalovaného o tom, že správní orgán nečinil výklad pojmu dítěte v souvislosti s Úmluvou o právech dítěte, neboť není povinen vykládat zákony, ale je povinen zákony dodržovat, obsažený v odůvodnění napadeného rozhodnutí osvědčuje, stěžovatelem tvrzený zásah do jeho práv zaručených ústavními zákony ze strany správního orgánu.

Skutečnost, že nezletilý syn stěžovatele dovršil věk 15 let 19. 5. 1999, tj. před účinností zákona č. 357/2003 Sb., nelze stěžovateli přičítat k tíži jako důvod pro odepření státního občanství ČR synovi stěžovatele, když dle aplikace právní úpravy v souladu s ústavními předpisy ústavně konformním způsobem i dle stávající právní úpravy, má syn stěžovatele právo nabytí státního občanství ČR prohlášením bez omezení jeho věku ke dni učinění prohlášení. Diskriminační postup správních orgánů spočívající v aplikaci a výkladu právní normy v rozporu s ust. čl. 1 a čl. 3 odst. 1 Listiny, čl. 7 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte je neodůvodněný a v právním řádu nepřijatelný.

Stěžovatel vytýká soudu, že nevezal v potaz skutečnost, že správní orgán vydal rozhodnutí před novelou zákona č. 40/1993 Sb., a neposoudil soulad správním orgánem aplikovaných právních předpisů s ústavním pořádkem. Soud neodůvodněně postupoval podle zákona č. 357/2003 Sb., přesto, že jeho použití, při posuzování napadených rozhodnutí správních orgánů v předmětné věci nepřichází v úvahu vzhledem k tomu, že rozhodnutí byla vydána před nabytím jeho účinnosti. Soud ani správní orgán neposoudily postavení osoby syna stěžovatele jako „dítěte“ v souladu s Úmluvou o právech dítěte, jež je součástí ústavního pořádku ČR. Stěžovatel požaduje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření popřel oprávněnost námitky stěžovatele stran neodůvodněného postupu dle zákona č. 40/1993 Sb., ve znění zákona č. 357/2003 Sb., neboť z rozsudku je zřejmé, že soud vycházel ze skutkového i právního stavu, který byl v době rozhodování správních orgánů. V rozsudku je pouze konstatováno, že podmínka věku dítěte pro učinění prohlášení o nabytí státního občanství ČR podle ust. § 18a odst. 4 zák. č. 40/1993 Sb., byla novelou cit. zákona zrušena. Dále je konstatováno, že syn stěžovatele má možnost i nyní činit úkony směřující k nabytí státního občanství ČR podle cit. zákona ve znění od 29. 10. 2003, pokud tak do této doby neučinil. Z uvedeného nelze usuzovat na aplikaci novelizovaného znění zákona na posouzení případu stěžovatele. Z rozsudku je zcela zřejmé, že se neopírá po věcné stránce o znění zákona č. 40/1993 Sb. v novelizovaném znění.

K námitce posouzení osoby „dítěte“ žalovaný uvádí, že cit. zákon stanovil věk dítěte pro úkony, které mohou činit pro toto dítě rodiče, nešlo tedy o definici dítěte, ale o úpravu věku dítěte, který by byl přiměřený pro účely zákona o nabytí a pozbytí státního občanství, a to pro úkony rodičů ve prospěch nezletilého dítěte. Proto soud neshledal zcela zjevným, že by stanovení hranice věku bylo protiústavním z hlediska namítaných předpisů a Úmluvy. Protiprávnost a protiústavnost předchozí právní úpravy nelze jednoznačně dovozovat ani z provedené novelizace, kterou byla podmínka věku dítěte zrušena. Ust. § 18a odst. 4 zákona ve znění v rozhodném období neobsahovalo obecnou definici dítěte, kterou by bylo možno nebo nutno vyložit v souladu s občanským zákoníkem, resp. s Úmluvou o právech dítěte. Ustanovení stanovilo pouze kogentně podmínky, za nichž rodiče mohli pro své děti učinit prohlášení o nabytí státního občanství. Správní orgán není oprávněn kogentní ustanovení zákona vykládat jinak, měnit je nebo jejich nedodržení promíjet (§ 3 odst. 1

zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, čl. 2 Ústavy). Správní orgány nejsou oprávněny posuzovat soulad aplikovaných právních předpisů s ústavním pořádkem; toto přísluší pouze Ústavnímu soudu. Žalovaný tak neměl ani oprávnění podat v průběhu správního řízení návrh na zahájení řízení před Ústavním soudem o zrušení ustanovení zákona dle zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu. Nepřípadná je rovněž výtka Městskému soudu v Praze, který v době, kdy rozhodoval již neměl důvod a ani nemohl podat návrh na zrušení předmětného ustanovení pro rozpor s ústavním pořádkem, neboť ust. § 66 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb. je návrh na zrušení zákona nebo jeho jednotlivého ustanovení nepřipustný, jestliže pozbyly před doručením Ústavnímu soudu platnosti.

Namítaná tvrzení opírající se o čl. 7 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a o čl. 8 odst. 1 jsou zcela irelevantní, neboť se vztahují k nabytí státního občanství narozením, nemají tedy souvislost s ust. § 18a odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb., neboť v předmětné věci nenabude dítě státní občanství zpětně ke dni narození, ale dnem vydání osvědčení. Stěžovatelem namítaná skutečnost, kterou se měl správní orgán i soud zabývat, a to že bylo stěžovateli odepíráno státní občanství České republiky je pro danou věc zcela bezvýznamná. Syn stěžovatele mohl nabýt státní občanství ČR již před datem 2. 9. 1999, a to na základě prohlášení rodičů o volbě občanství učiněného ve prospěch dítěte podle ust. § 18 zákona č. 40/1993 Sb. ve znění před 2. 9. 1999. Z textu cit. ustanovení vyplývá, že pro učinění samostatného prohlášení o volbě státního občanství ČR pro dítě mladší 15 let nebyla stanovena podmínka českého státního občanství jednoho z rodičů, oba rodiče mohli být ke dni učinění prohlášení státními občany Slovenské republiky. Pro úplnost žalovaný dodává, že syn stěžovatele již nabytí státní občanství České republiky dne 23. 2. 2004 na základě prohlášení o nabytí státního občanství České republiky učiněného dle ustanovení § 18c odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. S ohledem na všechny uvedené skutečnosti považuje žalovaný kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ustanovení § 109 s. ř. s. byl Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti. Ke skutečnostem, uplatněných poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze tvrzené skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí.

Ze spisového materiálu, který byl soudem předložen vyplynulo, že stěžovatel učinil dne 15. 8. 2001 podle ust. § 18a odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství České republiky ve znění platném v době úkonu, prohlášení o nabytí státního občanství pro nezletilého syna R. N. Současně požádal o prominutí lhůty obsažené v ust. § 18a odst. 4 cit. zákona, a to 15 let věku dítěte, a to z důvodu, že zmeškání lhůty, tj. učinění prohlášení do okamžiku, kdy syn ještě nedosáhl 15 let bylo zapříčiněno odpiráním občanství ČR stěžovateli. Rozhodnutím odboru matrik Úřadu městské části Praha 1 ze dne 18. 6. 2002, č. j. 9569/2001 bylo prohlášení odmítnuto s odůvodněním, že v době jeho učinění byl nezletilý syn starší 15 let, nebyla tudíž splněna zákonná podmínka. K žádosti o prominutí lhůty správní orgán uvedl, že v daném případě se jedná o lhůtu zákonnou, přičemž zákon neumožňuje správnímu orgánu její prominutí. Za nedůvodné přitom uznal argumenty stran nemožnosti včasného učinění prohlášení z důvodu jeho potíží s nabytím

státního občanství, neboť nezletilý syn dovršil věku 15 let dne 19. 5. 1999, tedy nesplňoval podmínky již ke dni účinnosti uvedeného ustanovení. Proti rozhodnutí o odmítnutí prohlášení podal stěžovatel odvolání, v němž nesouhlasí se závěrem správního orgánu I. stupně ohledně nemožnosti prominutí lhůty, přitom odkazuje na ust. § 28 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, který mohl správní orgán použít, neboť ode dne, kdy měl být úkon učiněn neuplynul jeden rok a ve věci se jednalo o závažný důvod, který stěžovatel uvedl. V odvolání poukazuje na skutečnost, že ust. § 18a odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb. možnost prominutí lhůty nevylučuje, tudíž a contrario tuto možnost připouští. Správní orgán měl proto zmeškání lhůty prominout, neboť její zmeškání bylo způsobeno neústavním postupem správních orgánů i Vrchního soudu v Praze ve věci státního občanství odvolatele, což bylo potvrzeno nálezem Ústavního soudu I. ÚS 337/99 ze dne 20. 11. 2000 jiné skutečnosti v odvolání nebyly namítány.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 11. 2002, č. j. MHMP 1333490/2002 bylo odvolání zamítnuto. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že nebyla splněna zákonná podmínka pro prohlášení o nabytí státního občanství z důvodu, že nezletilý již ke dni prohlášení byl starší 15 let, a proto nezbylo než prohlášení odmítnout. Dále odůvodnil, proč nebylo možno aplikovat ustanovení § 28 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., když dle uvedeného ustanovení lze promíjet pouze lhůty stanovené pro provedení jednotlivých procesních úkonů v rámci správního řízení. V ustanovení § 18a odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb., však není uvedena žádná lhůta pro provedení úkonu, ale je zde určena pouze podmínka, kdy lze relevantně učinit samostatné prohlášení o nabytí občanství pro nezletilé dítě. Správní orgán pouze zkoumá, zda je tato podmínka – věk dítěte - splněna, není však oprávněn ji jakkoli modifikovat, popř. ji promíjet. Žalovaný se rovněž vypořádal s námitkou tvrzené překážky pro učinění prohlášení na straně stěžovatele, přičemž konstatuje, že vedené spory nemohly mít na možnost relevantním způsobem učinit prohlášení o nabytí státního občanství pro nezletilého syna žádný vliv, neboť tento nesplňoval podmínky ust. § 18a odst. 4 cit. zákona v platném znění již ke dni účinnosti cit. ustanovení. Nezletilý totiž dovršil 15 let dne 19. 5. 1999. Ustanovení výše citované však bylo do zákona vloženo zákonem č. 149/1999 Sb. a nabylo účinnosti dnem 2. 9. 1999. Před tímto datem platná právní úprava neumožňovala rodiči, popř. rodičům, učinit platně prohlášení o nabytí státního občanství ČR pro nezletilé dítě.

V žalobě podané proti rozhodnutí žalovaného uplatnil stěžovatel žalobní body stran neaplikování ust. § 28 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, když má za to, že byly u něj dány závažné důvody pro takový postup a dále nesouhlasí s názorem, že nebylo možné před přijetím novely zákona i před datem 2. 9. 1999 učinit prohlášení o nabytí státního občanství ČR pro nezletilé dítě; tato možnost se dovozovala z ust. § 6 zákona č. 40/1993 Sb. Skutečnost, že nezletilý dovršil 15 let již před účinností ust. § 18a odst. 4 ve znění novely č. 149/1999 Sb. nebyla pro případ rozhodná a nebyla by překážkou pro učinění prohlášení o nabytí občanství ČR, pokud by žalobci nebylo odpíráno občanství ČR orgány České republiky. Podmínky pro nabytí státního občanství prohlášením rodičů byly tak splněny s výjimkou nedodržení lhůty, k němuž došlo v důsledku protiprávního postupu st. orgánů. V doplnění žaloby poukazuje na právní úpravu před účinností zákona do 1. 9. 1999 a dále na to, že disproporce mezi právní úpravou, která stanovila hranice určitého věku, jakož i omezující lhůtu k podání prohlášení do 30. 6. 1994 a mezi ústavními zákony byla odstraněna novelou provedenou zák. č. 194/1999 Sb. a zákonem č. 357/2003 Sb. ve znění od 29. 10. 2003, kdy byla odstraněna hranice 15 let věku. Namítá, že žalovaný aplikoval diskriminační postup při výkladu právní normy v rozporu s čl. 1 a čl. 3 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.

Soud ve správním soudnictví přezkoumává rozhodnutí správního orgánu z hlediska jeho zákonnosti, tzn., že zkoumá, zda správní orgán postupoval při vydání rozhodnutí v souladu s právními předpisy, přičemž vychází z právního i skutkového stavu, který existoval v době vydání rozhodnutí.

Z rozsudku soudu, napadeného kasační stížností, je zřejmé, že se soud zabýval námitkami stěžovatele uplatněnými v žalobě, přičemž byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsahem a důvody opravného prostředku a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Tvrzená nezákonnost, spočívající v nesprávném právním posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci. V posuzované věci Nejvyšší správní soud takovou vadu v právním posouzení neshledal.

Podle ust. § 18a odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., ve znění platném v době vydání rozhodnutí žalovaného, fyzická osoba, která měla k 31. prosinci 1992 státní občanství České a Slovenské Federativní republiky, která nebyla státním občanem České republiky a která měla na území České republiky trvalý pobyt podle zvláštních zákonů ke dni 31. prosince 1992 a tento pobyt dosud trvá, nebo která od tohoto data až dosud žije na území České republiky, může učinit prohlášení o nabytí státního občanství České republiky.

Podle ust. § 18a odst. 4 cit. zákona mohou rodiče, popřípadě jeden z nich pro dítě mladší 15 let učinit samostatně prohlášení; toto dítě nemusí splňovat podmínku uvedenou v odstavci 1), pokud je alespoň jeden z rodičů státním občanem České republiky.

Nejvyšší správní soud dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný i Městský soud v Praze, že nezletilý R. N. nikdy nemohl na základě ust. § 18a odst. 4 cit. zákona nabýt státní občanství České republiky, nikoli však z důvodů stěžovatelem uváděných, ale proto, že již ke dni účinnosti cit. ustanovení nebyly splněny podmínky, které toto ustanovení pro nabytí státního občanství ČR na základě prohlášení rodičů o nabytí státního občanství České republiky stanoví, a to proto, že nezletilý již překročil hranici 15 let věku. Učinil-li stěžovatel dle cit. ustanovení zákona prohlášení o nabytí občanství v době, kdy již skutkový stav nepochybně nemohl být pod právní normu podřazen, nelze žalovanému vytýkat, že postupoval v rozporu se zákonem. Nebyl-li již naplněn jeden zákonný předpoklad, a to, že dítě, pro které má být prohlášení učiněno je mladší 15 let, nemohlo mít pro právní posouzení věci žádný význam ani přihlédnutí k řízením, které vedl stěžovatel ve věci svého státního občanství ani to, že v této věci shledal Ústavní soud postup správního a soudních orgánů při aplikaci ust. § 17 zákona č. 40/1993 Sb. týkajícího se volby státního občanství nezákonným. Zákonem č. 357/2003 Sb. byla hranice 15 let zrušena, přičemž tak bylo učiněno v rámci legislativního procesu, nikoli v důsledku nálezu Ústavního soudu, který by rozhodoval o protiústavnosti předmětného ustanovení.

Ustanovení v § 18a v odst. 3, 4 a 5 cit. zákona určuje věkem 15 let osobu, pro kterou lze prohlášení o nabytí státního občanství učinit. Nestanoví procesní lhůtu, v níž je nutno prohlášení učinit, kterou by mohl správní orgán v rámci zákonného správního uvážení

prodloužit, popř. prominout. O takovou lhůtu by se jednalo v případě, bylo-li by prohlášení vymezeno např. lhůtou, v níž je třeba tak učinit, např. do určitého data, do měsíce od uplynutí 15 let věku, apod. Procesní lhůta je lhůtou k provedení určitého úkonu. Taková lhůta může být, umožňuje-li tak zákon k žádosti toho, koho se procesní úkon týká, prodloužena, nemůže však být zkrácena. Pouze takovou lhůtu, resp. její běh lze v rámci správního řízení moderovat. O takový případ se však ve věci nejedná. Věkem 15 let zákon toliko vymezoval pro koho lze výše uvedeným způsobem občanství nabýt, nikoli však v jaké lhůtě je třeba učinit procesní úkon.

Nelze vytýkat soudu, že se nezabýval neústavností ustanovení, které bylo ve věci aplikováno, neboť podle ust. § 66 odst.1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu bylo podání návrhu na zrušení kontroverzního ustanovení nepřípustné, protože předmětné ustanovení § 18a již bylo novelizováno tak, že důvody vytýkané nezákonnosti odpadly (byla zrušena hranice vymezující dítě - 15 let, kterou považoval stěžovatel za diskriminující a odporující Mezinárodní úmluvě o ochraně práv dítěte i občanskému zákoníku).

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učiněnému správnému skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Z podané kasační stížnosti, však nelze zjistit jakými konkrétními vadami mělo trpět řízení před správním orgánem, pro které měl soud napadené rozhodnutí zrušit a které stěžovatel v řízení před tímto soudem uplatnil. Stěžovatel v kasační stížnosti pouze obecně uvádí existenci vad řízení z nichž dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že se žalovaný, jak vyplynulo ze správního spisu, zabýval všemi podstatnými skutečnostmi, které stěžovatel v průběhu správního řízení uvedl, a zhodnotil je po stránce skutkové i právní. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Stěžovatel v podané žalobě neuvedl nic, co by zpochybňovalo skutkový stav, tak jak byl žalovaným zjištěn a v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsán, jeho žalobní námitky, ostatně stejně jako nyní uváděné stížní důvody směřovaly pouze do nesprávného právního posouzení. Námitky stěžovatele dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. jsou proto neopodstatněné.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji postupem dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Přitom nemohl

odhlédnout od skutečnosti, že v současné době zletilý syn stěžovatele, o jehož občanství se ve věci jednalo, již nabytí státní občanství dne 23. 4. 2004 na základě prohlášení o nabytí státního občanství České republiky učiněného dle ustanovení § 18c zákona č. 40/1993 Sb., v platném znění.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. března 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu